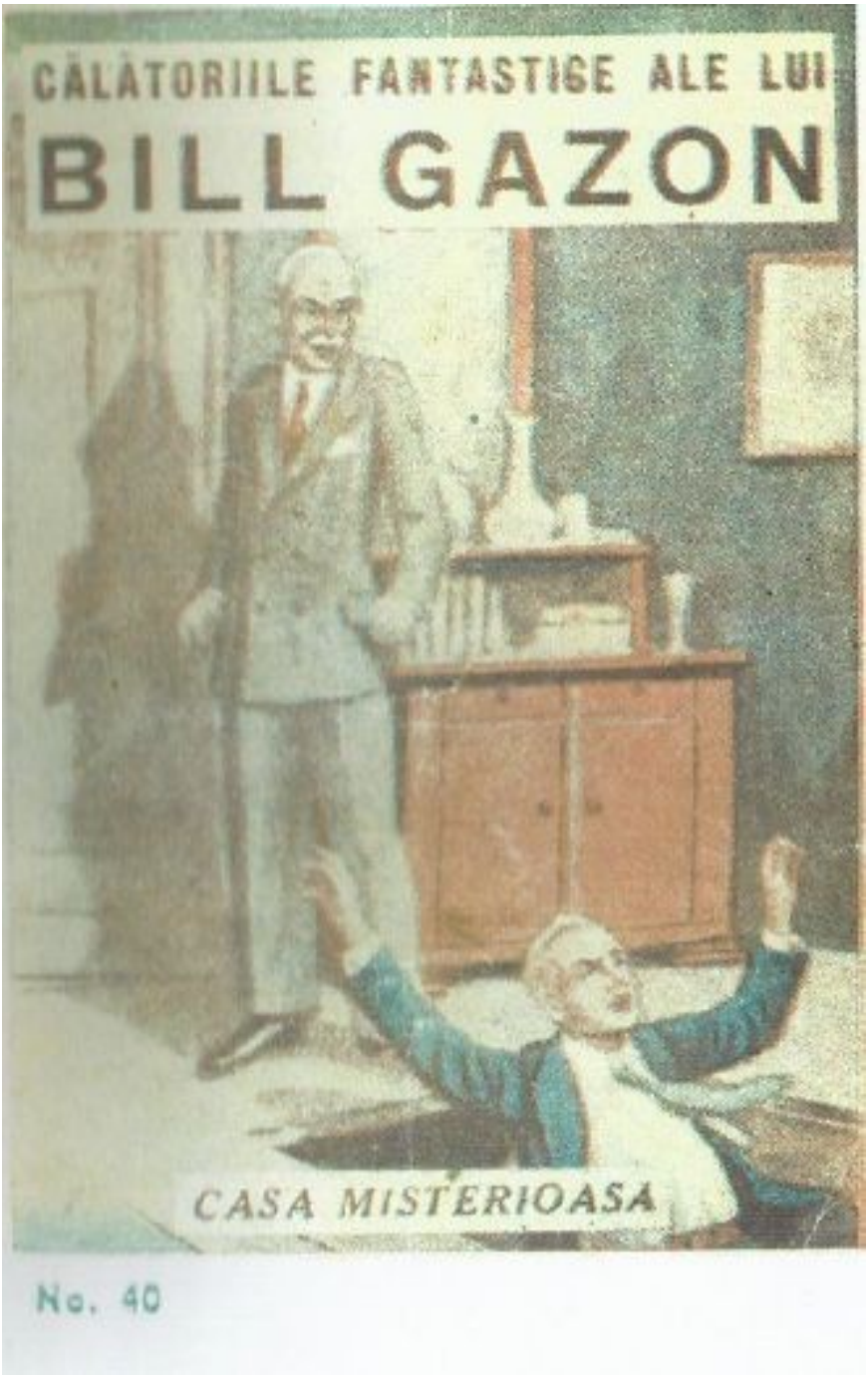
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
CASA MISTERIOASA
No. 40

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

Casa misterioasă

Nr. 40

a

În

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile. Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte,

mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nici o lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Casa misterioasă

Capitolul 1

Denunţul infam

Excelenţa Sa, ministrul de interne al Portugaliei, era furios, din două motive. Întâi, fusese tulburat de la o conferinţă foarte interesantă cu o coniţă, care se grăbise să se refugiere într-o cameră vecina şi, în surescitarea-i, îşi uitase geanta pe birou, pe care el se căznea s-o ascundă sub un vraf de acte, fără ca vizitatorul să bage de seamă.

A doua pricină a supărării sale era ştirea ce i-o adusese acest vizitator indezirabil, un Japonez. Pe care cu mare plăcere l-ar fi dat afară. Nu se putea însă, din motive politico-financiare. Portugalia avea iarăşi nevoie urgentă de un împrumut în străinătate. Bancherii din Londra se arătau, în ultimul timp, cam dificili.

Îi venise, deci, guvernului ideea să-şi încerce norocul în Japonia, care se-mbogăţise după război. Iar baronul de Nagatsy, care şedea înfipt în scaun, ca şi când nu ar avea de gând să plece, era proprietarul uneia dintre cele mai mari bănci din Tokio.

Ministrul de interne îşi freca, cu degetul cel mare şi cel de mijloc al mâinii stângi, cioculeţul, silindu-se să se stăpânească şi să zâmbească. Şi zise:

— Sunteţi vasăzică, sigur, domnule baron, că derbedeul cela îşi face veacul prin Lisabona?

Japonezul îşi muta puţin scaunul şi răspunse cu glas plictisit, dar în care o ureche exercitată ar fi perceput o uşoara vibrare:

— L-am văzut chiar eu şi socot de datoria mea să va atrag atenţia, oarecum din prietenie, căci sunt în curs anumite tratative între Lisabona şi Tokio.

Ministrul de Interne aprobă din cap. Japonezul continuă cu accent ironic:

— Este uzul, în lumea comercială, ca să domnească deplină ordine în ţara contractantului, până a nu se perfecta afacerea..

Fiori reci trecură pe ministru. Japonezul ăsta avea un mod special de a-şi sublinia pretenţiile. Se resemnă, deşi în camera de-alături cineva tuşea nervos.

— Fiţi bun, domnule baron şi aşteptaţi puţin. Chem imediat pe prefect şi veţi fi atât de amabil să ne repetaţi informaţiile dv. preţioase.

— Mă rog! – admise Japonezul.

Prefectul apăru curând şi ascultă relatările Japonezului, cerând mereu noi amănunte, în timp ce în camera cealaltă tusea era tot mai zgomotoasă. În cele din urmă, baronul se sculă.

Excelenţa Sa îl conduse până la uşă şi, totdeodată, concedia şi pe prefect Apoi, deschise, vesel, camera de-alături. Avu însă o decepţie amară, căci coniţa trecu ca o furtună pe lângă el, îşi înhăţă geanta şi dispăru, cu cuvintele:

— Vreau să cunosc şi eu pe agitatorul cela bolşevic.

Ministrul bătu cu pumnul pe birou. Poftim! Primadona îi zburase, după ce-i golise buzunarul de leafa pe o lună! De, pentru patriei !

La prefectură domnea o vie animaţie. Funcţionarii cercetau toate listele de la „Biroul populaţie” şi găsiră în curând ceea ce căutau:

Bill Gazon, descins la micul hotel „Turnul”.

Doi dintre cei mai buni agenţi fură aleşi să aresteze pe acest individ periculos. Merseră la hotel, bătură la uşa indicată şi rămaseră surprinşi de tonul amical cu care fură poftiţi înăuntru. Dar şi mai mare fu uimirea tânărului, când ei se legitimară ca agenţi de poliţie.

Se reculese însă curând, căci câte nu păţise el până azi! Întrebă deci cu conştiinţa împăcată:

— Ce doriţi, domnilor?

— Dumneata eşti Bill Gazon?

— Da. Aşa îi zice unicului fiu al mamei mele. Numele de familie l-a căpătat de sigur cu mult înaintea celuilalt

— Nu face glume idioate! — zise unul din agenţi, cu un aer grav. Eşti arestat. Însoţeşte-ne!

— Trebuie adică imediat? – replica Bill Gazon..
Observând însă că agenţii se joaca cu nişte cătuşe, adaogă:
— Bine, viu, dar îmi daţi voie să mă’ mbrac mai întâi!

Ei făcură un gest afirmativ. În timpul cât se îmbrăca, el îşi sforţa zadarnic creierul ca să ghicească motivul arestării sale subite. Să fie vreo confuzie la mijloc, sau..? Eh, o va afla la prefectură!

Îi veni o idee; cel puţin prietenul său Sam, care tocmai ieşise să târguiască ceva, să nu meargă pe acelaşi drum pe care era silit el să meargă acum! Era mai bine sa rămâie liber.

Scrise deci, în ascuns, pe o manşetă a unei cămăşi de zi pe care o lepădase:

Atenţie, Sam. Să nu te înşface şi pe tine!

Apoi, însoţi pe cei doi agenţi la prefectura.

— Aşa dar, eşti Rus şi faci propagandă comunistă. - zise prefectul, examinându-l din cap până-n picioare.

Şi fără să aştepte vreun răspuns, continuă ameninţător:

— Eşti demascat! S-au găsit în odaia dumitale foile astea subversive.

Bill Gazon rămase ca trăsnit. Îşi da acum seama despre ce fi vorba.

— Vă înşelaţi, domnule. Eu nu sunt nici Rus, nici nu fac vreo propagandă. Sunt Norvegian şi mă pot legitima. Poftim actele mele.

— De, sunt fel de fel de paşapoarte! ripostă prefectul. N-ai fost în ultimul timp în Japonia?

Nu auzi bine cuvântul „Japonia” şi Bill Gazon înţelese că e o nouă mişelie a duşmanilor săi. Acum era vorba să se apere.

— Baronul de Nagatsy nu v-a informat bine. Am fost în Japonia şi consulul nostru de acolo mă cunoaşte personal. Insist ca să-i cereţi confirmarea supuşeniei mele.

— Cunoaşteţi pe domnul baron de Nagatsy? – întrebă, prefectul, mirat.

— Da. Cunosc foarte bine pe acest mizerabil galben. Arde ca să fiu o lungă bucată de vreme stingherit, în care timp el să-şi facă treburile în voie.

— Ei bine, îţi făgăduiesc să cercetez cazul în mod amănunţit – îl linişti prefectul. Trei zile însă va trebui să rămâi „musafirul” nostru.

— Dar nu sunt de loc dispus, mormăi Bill Gazon.

Fu, totuşi, nevoit să se lase închis într-o celulă. Aici, începu să umble de colo până colo, agitat şi gesticulând, ca şi cum s-ar fi bătut cu nişte duşmani invizibili. În cele din urmă, şezu pe

scăunaş şi reflectă.

Dibuise, ultimele zile, o ascunzătoare a Japonezilor care răpiseră pe sora sa Thea şi descoperise colo că plecaseră, pentru a doua oară, la Lisabona. Pornise în urmărirea lor, ajunsese dimineaţa în oraş şi tocmai voia să înceapă căutarea duşmanilor când fusese arestat: Era, într-adevăr, o lovitură de măiestru a şefului bandei.

De bună seamă că baronul de Nagatsy voia să câştige trei zile timp, ca să poată duce mai departe pe Thea cu prietena ei, Rusoaica Ivanovna, şi să facă să le dispară urma.

Bill sări, enervat, în picioare. Trebuia să iasă cât mai repede de aici. Dar cum? Cine ar fi putut spune, ce se pusese la cale între Japonez şi prefectul de poliţie? Ce nu se putea întâmpla în trei zile!

Se făcu seara şi, în celulă se şi lăsase întunericul, când intră gardianul, punând pe masă un blid cu mâncare. Nu întoarse bine capul şi Bill Gazon sări la el şi, punându-i mâinile, pe la spate, pe obraz, îi apăsă nasul şi gura, strângându-i, totodată, cu palmele tâmplele.

Gardianul da sălbatic din mâini şi picioare, dar în curând mişcările îi slăbiră şi căzu în nesimţire. Bill Gazon îl legă, astupându-i şi gura cu o batistă. După aceea, îşi îmbrăcă tunica lui, precum şi chipiul şi, uitându-se cu precauţie în toate părţile, ieşi pe gang şi se opri, trăgând cu urechea.

Ceea ce făcea, era un act extrem de periculos, căci, de-l întâlnea alt gardian, apoi îl mânca puşcăria.

Parcurse gangul, cu inima palpitândă, gândindu-se disperat, la o soluţie. În sfârşit, păşea pe gănguleţul pe care erau closetele şi care ducea în curte. Aici, îşi lepădă efectele gardianului şi alergă pe după umbra zidului până într-un colţ, unde încercă să se caţere pe zid.

Era o muncă trudnică şi cine ştie dacă i-ar fi reuşit, dar grija de sora sa îl îmboldea la măsuri extreme. Izbuti, în sfârşit, să ajungă în vârful zidului şi să sară în stradă. Coti, apoi, repede după colţ. Un om se plimba, neliniştit, pe lângă intrarea principală a, prefecturii. Bill alergă la dânsul şi-i puse mâna pe umăr:

— Sam!

Negrul se-ntoarse surprins.

— Ai scăpat, vasăzică! exclamă el, vesel. Eu îmi băteam capul cum să-ţi ajut.

— Nu vorbi aşa tare! Ştii, am neglijat să cer să-mi dea certificat de eliberare. Haide fuga! Nu ne putem înapoia la

domiciliu. Japonezii m-au denunţat ca agitator rus. Găsit-ai ce ţi-am scris?

— Da – răspunse Negrul. Am transportat în secret bagajul nostru în altă parte. Hotelul e păzit de nişte indivizi, dar nu par să fie agenţi de poliţie. Trebuie să-i fi pus Japonezii, ca să le aducă imediat la cunoştinţă de cum scapi.

Îşi iuţiră paşii. Într-o stradă laterală, întâlniră pe verina, vânzătoarea de peşti pe care o pictase Thea, la prima şedere a acesteia la Lisabona, şi-i dăruise o agrafă de aur.

Ea recunoscu numaidecât pe fratele protectoarei şi-l salută. El reflectă un moment, apoi o întrebă:

— N-ai putea să ne faci rost de o gazdă, unde să nu fim găsiţi?

Fata nu stete mult pe gânduri şi-i luă la ea acasă. Negrul aduse valizele pe care le ascunsese şi, de acum, erau deocamdată, feriţi de atacurile adversarilor.

Bill Gazon chibzui cum să-i găsească, ca să scape, pe sora sa şi pe prietena ei Ivanovna. Şi iată că-i veni o idee: pescăriţa putea caute nestânjenită şi, deoarece cunoştea pe Thea, să-i atragă atenţia asupra pericolului. Cele două fete ştiau, apoi, ce au de făcut.

Verina se declară gata să-i facă acest serviciu. Bill Gazon scrise un bilet prin care comunica surorii sale tot ce trebuia şi-l dete pescăriţei să i-l transmită.

Îi aşteptară cu grija reîntoarcerea: Se scurgea însă oră de oră şi ea nu mai venea. Se făcu seară şi ei tot zadarnic aşteptau. Bill Gazon nu-şi putea explica zăbava aceasta. Să-i se fi întâmplat ceva?

— Sam – zisa el Negrului, dacă verina nu se înapoiază peste un ceas, apoi va trebui să pornim în căutarea ei.

— De, câtă lume ne trebuie noi să căutăm! – obiectă Negrul.

Era, chipurile, o glumă, dar vocea-i era cam nesigură. N-o fi picat verina cu scrisoarea în mâinile Japonezilor?

Bill Gazon se ridică şi-şi luă, în tăcere, pălăria, ne mai având răbdare să aştepte. Sam îi urmă pilda.

Erau gata să iasă, când cineva bătu în fereastră. Tânărul întoarse repede capul, dar văzu numai o mână, care dispăru cu iuţeala fulgerului.

Fu, din trei salturi, la fereastră. Nu se zărea nimeni. În schimb, era pe ciubuc o scrisoare. O luă şi închise cu băgare de seamă geamul. Desfăcu plicul, cu mâna în tremur. Ce veste îi se da?

Trebui să se aşeze. Scrisoarea pe care o ţinea în mână era chiar a lui, pe care o trimisese surorii sale Thea. Pe marginea ei,

scrisese o mână străină:

Cele două domnişoare nu doresc să fie eliberate.

Ce ironie amară! În acelaşi timp, un semn că pescăriţa fusese prinsă de Japonezi, care îi luaseră biletul destinat Theei. Dar de se nu se înapoia? O închiseseră?

— Sam, temerile noastre s-au realizat. Trebuie să căutăm pe Verină. Îi cred pe Japonezi capabili de orice infamie. Au observat când ne-am întâlnit cu dânsa şi ştiu şi unde stăm. A fost deci, uşor pentru ei să ghicească planul nostru şi anume că vom pune fata să-i caute, ca să poată stabili o legătură între mine şi sora mea.

— Eu ţi-am spus întotdeauna că prea umbli cu mănuşi cu bandiţii ăştia galbeni. Nu trebuia să-i mai cruţăm, dacă ţinem să obţinem, în sfârşit, un succes – răspunse Negrul, lovind cu pumnii în masă.

— Ei fi având şi tu dreptate, dar n-are nici un rost să ne jelim că am pierdut atâtea prilejuri. Chestia e că trebuie să ne facem luntre şi punte ca să găsim pe Japonezi şi să scăpăm pescăriţa.

Şi căutară două zile în şir, dar zadarnic, pe verina dispărută, precum şi pe duşmanii lor. În acelaşi timp însă observară că fiece pas le era spionat.

Într-o zi, târziu pe seară, le aţinu calea pe o stradă în pantă şi prevăzută cu scări, ce ducea în port, un Gascon spătos împreună cu camarazii săi. Era logodnicul pescăriţei.

Ei se repezi cu cuţitul ia Bill Gazon, strigând însoţitorilor săi:

— Uite. Ăştia-s de vină că Angelica a dispărut şi e moartă poate. Să moară şi ei!

— Eşti greşit! — zise Bill Gazon; silindu-se să-şi păstreze liniştea. Nu noi suntem vinovaţi de dispariţia Angelicăi, ci Japonezii

Gasconul însă nu voi să ţie seamă de această obiecţie. Tăbărî pe Bill Gazon, căutând să-i vâre cuţitul în piept. Tânărul se feri şi-l îmbrânci pe scară. Aceasta fu pentru ceilalţi un semnal de atac şi, înjurând de zor, se năpustiră asupra celor doi, prieteni.

Lupta aceasta în stradă nu prea era pe placul lui Bill Gazon, căci se temea că nu cumva să se amestece poliţia, care nu prea îl avea în ochi buni.

Agresorii veniră sus, pe scară, încovoiaţi, cercând să apuce de picioare pe cei doi prieteni, spre a-i da de-a rostogolul jos. Bill Gazon însă, îi tot izbea în ţeastă, respingându-i.

Sam înşfăcă pe unul şi, după ce-l scutură bine îl zvârli în ceilalţi, ceea ce-i făcu să se rostogolească pe trepte, afară de Gascon, care sări, pe neaşteptate, la Bill Gazon şi, încleştându-se de el, îl smulse, în învălmăşeală, jos pe trepte.

Tânărul se izbi cu capul de o muche, care-i slăbi forţele. El şi vedea deasupra sa cuţitul Gasconului, când cineva trase înlături braţul acestuia.

Nu fuse însă mâna lui Sam aceea care scăpă pe Bill Gazon de lovitura de graţie, ci a dispărutei pescăriţe.

Gasconul dete un chiot de bucurie şi-şi îmbrăţişă logodnica, pe care o crezuse moartă. Ceilalţi lăsară, de asemeni, în pace pe cei doi prieteni, înfundându-se într-o cârciumă. Bill Gazon şezu cu Sam pe o treaptă, aşteptând să se termine duioasa manifestare produsă de bucuria revederii, spre a putea vorbi cu verină.

— Atâta zarvă pentru un pletos ca ăsta! – bombăni Negrul.

— Tacă-ţi gura! Fata şi-a pus viaţa în joc pentru noi şi, întocmai cum lupt eu pentru sora mea, tot astfel luptă logodnicul ei pentru dânsa. Să auzim ce are să ne spuie!

Trecu mult până Gasconul să se convingă de existenţa verinei şi s-o lase din braţe. Ea se apropiă de Bill Gazon şi-i întinse mâna.

— Din păcate, n-am avut noroc. Nu ajunsesem departe şi doi Japonezi mă urcară cu forţa într-un automobil şi-mi smulseră scrisoarea. M-au închis apoi într-o căsuţă şi abia azi reuşii să fug. N-am văzut pe sora dumitale.

Japonezii erau dar în gardă, zădărnicindu-i toate încercările de a stabili o legătură cu sora sa.

— Poţi să ne duci la casa unde ai fost închisă? Poate reuşesc să prind câţiva Japonezi şi să aflu unde e sora mea. Pe dumneata nu te mai expun nici unui pericol. Îmi arăţi numai de departe casa.

Verina admise, iar Gasconul, care-şi recunoscuse greşeala, li se alătură. Ajunseră în curând la casa în chestiune. Bill Gazon refuză să mai fie însoţit de verină şi Gascon.

— Nu vreau să te expun din nou la pericole din cauza mea. Du-te liniştit acasă!

— Aşteptăm atunci aici până te înapoiezi. Dacă nimereşti în vreo primejdie, sparge o fereastră oarecare şi venim şi noi imediat, replică pescăriţă cu aşa energie că Bill Gazon acceptă.

Cei doi prieteni se apropiară de casă şi intrară cu curaj. Era nelocuită şi nimeni nu le aţinu calea. Scotociră prin toate încăperile, dar nu găsiră nimic care să le poată fi de folos.

Japonezii trebuie să fi observat la timp fuga verinei şi înlăturară tot ce i-ar fi putut divulga.

— Bine, Sam. Bojbăim în întuneric şi nu putem vedea pe duşmanii noştri, pe când ei ne atacă întruna şi tare ar vrea să se cotorosească de noi.

Nu ieşiră bine în stradă şi-i întâmpină verina, privindu-i întrebător.

— N-am descoperit nimic – zise Bill Gazon. Banda galbenă a observat la timp fuga dumitale şi au luat tot ce ne-ar fi putut duce pe urma lor. Vom continua însă să-i căutăm.

Şi, în drumul spre casă, tot gândea la un nou mijloc de a-şi duce misiunea la bun capăt.

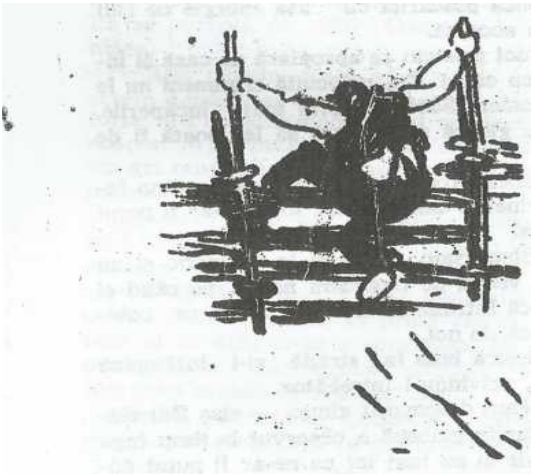

Capitolul 2
Prin fiori de spaimă

Domnişoara Thea Gazon a murit. Dacă vrei să-ti mai vezi odată surioara, urmează mâne, la aceiaşi oră, pe trimisul care te va aştepta. Vino însă singur.

Bill Gazon citise şi recitise scrisoare această, care îi fusese remisa în chip tainic. La început se speriase, citind că sora-sa e moartă. Ultima propoziţie însă îi dezvălui că e o nouă cursă. Să vie singur, ca duşmanii săi să-l poată birui. Şi cu toate pericolele ce-l pândeau, era hotărât să meargă singur. Poate că tot obţine un succes.

A doua zi, se pregăti să de-a urmare chemării, deşi atât prietenul său negru, cât şi verina îl îndemnau să renunţe. Le porunci amândurora să rămâie acasă şi să-l aştepte, ieşi, apoi, în stradă şi căută, să zărească pe trimisul anunţat. Nu veni însă nimerii care să-l conducă.

Să-şi fi schimbat Japonezii planul? Merse până într-un colţ de stradă şi aşteptă. Fu în curând tras de mânecă şi întorcând capul, văzu un flăcăiaş, care-i făcu semn să-l urmeze..

Îl întreg ceva, dar acela nu-i răspunse, înţelese atunci că era de prisos să-l iscodească. Îl urmă deci şi, flăcăiaşul porni repede, astfel că Bil Gazon nici n-avu răgazul să se orienteze asupra direcţiei.

Flăcăiaşul se opri în faţa unei case din partea veche a oraşului şi dete de înţeles, printr-un gest, că sunt la destinaţie. Bill Gazon ridică ochii, dar i se păru cu neputinţă ca Japonezii să fi locuind aici cu cele două fete. Vasăzică, era adevărat: o cursă pregătită.

Nu şovăi însă, ci urmă pe călăuză în casă. Trebui să aştepte câteva minute într-un antreu întunecos, după care abia fu condus într-o odaie neluminată.

Cum întră, se sculă de pe scaun un Japonez, pe care, la o examinare mai atentă, îl recunoscu pe baronul de Nagatsy, cu care discutase odată. Amândoi adversarii se priviră un timp îndelungat în tăcere.

— Lupta noastră a fost inutilă, domnule Gazon. Sora dumitale a murit, neputând îndura atâtea agitaţii. Să ne întindem mâinile

deasupra coşciugului ei. Lupta s-a terminat Cuvintele acestea sunau la urechea lui Bill Gazon ca un ecou depărtat. Capu-i vâjâia şi degetele-i se chirceau.

Cu câta poftă nu s-ar fi năpustit asupra adversarului, strângându-l de gât, până... ei, până-şi va fi dat duhul! Se stăpânea însă. Oricât îi era greu, întârzia cu răspunsul silindu-se să-şi păstreze calmul, ca duşmanul să nu-i observe surescitarea. Iar când răspunse, vocea-i era fermă, deşi răguşită:

— Dacă sora mea a murit cu adevărat, apoi trebuie să mori şi dumneata şi toţi care sunteţi vinovaţi de moartea ei. Eu însă nu cred.

Baronul râse încet.

— Nu crezi că a murit. Da, îţi vine greu şi, totuşi, aşa e. Vino, să-ţi arăt pe sora dumitale!

Şi deschizând uşa unei camere vecine, pofti pe Bill Gazon cu un gest, sa intre. Tânărul însă se opri. Japonezul îi înţelese şi trecu cel dintâi.

Camera era sărăcăcios luminată de licărirea slabă a unei lămpi acoperite. Stânga uşii, în peretele opus, se afla un pat, lângă care şedea, pe un scaun, un Portughez îmbrăcat în negru. Era, desigur, doctorul.

În pat zicea o faţă blondă, palida,

— Thea!

Ochii lui Bill Gazon se împăienjeniră, genunchii îi tremurau şi simţea cu se clatină, îşi muşcă buzele, ţinând să nu se arate slab tocmai în ultimul moment. Noduri parcă-i se suiau în gât şi ochii-i ardeau.

Se silea însă, cu o sforţare a tuturor puterilor, să stea în picioare, căutând ţintă spre pat. Deodată, tresări. Nu-i scăpase că pieptul surorii şale, se ridica şi cobora încet. Nu murise, trăia. Îi se dăduse doar un narcotic puternic...

Constatarea aceasta redete tânărului întreaga vigoare, dar totdeodată îl năpădi un acces de mânie.

— Mişelule! – strigă el scoţând revolverul şi sărind spre culcuşul surorii sale.

N-ajunse însă bine la distanţa mijlocie dintre pat şi uşă şi pământul se prăbuşi sub picioarele sale. Voi să se apuce de marginea chepengului, dar greşi şi căzu pe ceva în fund.

Abia dispăruse pe gura deschizăturii şi câţiva Japonezi năvăliră în cameră, punând la loc chepengul. Apoi, conduşi de baron, ieşiră în antreu, unde ridicară ca un oblon, un capac de fier, ce astupa o

scăriţă. Coborâră, în urmă repede, strecurându-se prin nişte galerii în formă de canale şi păşind într-o încăpere zidită, unde sperau să găsească, cu oasele zdrobite, pe adversarul lor alb.

Aprinseră lămpiţele lor de buzunar şi rămaseră încremeniţi lângă uşă. Încăperea era goală, iar adversarul lor dispăruse, deşi nu exista aici decât o uşă. Baronul de Nagatsy se rezemă de perete. Figura-i era contractată şi buzele-i tremurau. Gazon ăsta era, oare, în legătură cu diavolul de putuse dispare. După

rostogolirea lui printre lespezi?

Japonezii se uitară unul la altul, în tăcere. Atunci, începură să scotocească febril prin toate galeriile şi beciurile. Afară păzea un om, dar nu văzuse pe nimeni trecând.

Îşi întinseră cercetările asupra întregii case. Zadarnic! Tânărul nu se găsea pe nicăieri.

Baronul de Nagatsy îşi adună toţi oamenii, ne mai simţindu-se sigur în casa aceasta. Porunci să fie adus automobilul care aştepta într-altă stradă şi culcă într-însul fata adormită. Apoi, maşina o şterse în goană.

În colţ, stătea un bărbat, al cărui chip nu-l putură distinge. Nu era, cumva, negrul Sam, prietenul duşmanului lor? Micşorând însă viteza şi uitându-se încăodată în direcţia lui, nu-l mai zăriră. Pierise.

Pentru întâia oară, baronul de Nagatsy prinse frică de adversarul său alb.

Negrul Sam se cocoţase în spatele automobilului.

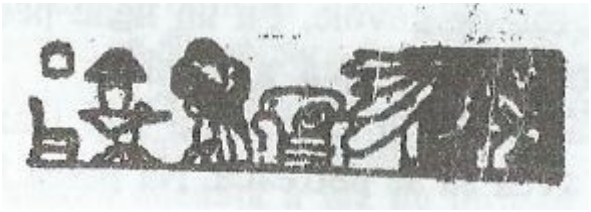

Capitolul 3
E sau nu Thea?

Când Bill Gazon, cu tot sfatul prietenului său şi al pescăriţei, se duse singur la Japonezi, Negrul se uită trist la fată. Era foarte îngrijorat de soarta celui plecat, dar, nu îndrăznea să-i calce ordinul.

Verina însă nu se simţea legată de dispoziţia luată, aşa că deschise fereastra, îşi chemă logodnicul care o aştepta şi, după ce îi explică cele întâmplate, îi porunci să se ia după tânăr şi călăuza sa, spre a-i sări în ajutor, în caz de nevoie. Fu un fleac pentru el să-l urmărească fără a fi văzut.

Cum zări casa în care intră Bill Gazon, bănui ce avea să se petreacă. Nu putea însă călca, singur în ea, iar ca să se întoarcă, să aducă pe Negru, era prea târziu. Stete doar un moment pe gânduri, apoi merse la un tip care aparţinea breslei apaşilor şi cunoştea toate casele din acest cartier, împreună cu toate colţurile lor, şi-i făgădui o bună răsplată dacă-i ajută să împiedice o nenorocire.

Stimulat de recompensa promisă şi totdeodată, mândru că poate săvârşi şi el o operă bună, apaşul consimţi şi-l duse prin galeriile subterane în pivniţele casei. Nu trecu mult şi fură sub camera unde Japonezii culcaseră pe Thea. Cum se uitară în tavan şi văzură că chepengul era doar uşor îmbucat, îşi deteră imediat seamă ce avea să urmeze.

Nu trebuiră să aştepte mult. Sus, în cameră, răsună un strigăt de spaimă şi, în acelaşi moment, se deschisă chepengul. Săriră într-acolo, ca să evite o cădere a victimei, dar greutatea corpului său îi trânti jos, astfel că nu putură împiedica pe Bill să se izbească, cu fruntea, de-o piatră şi să cadă în nesimţire de pe umerii lor.

În starea aceasta a lui, nu puteau înfrunta atacul ce era de aşteptat din partea Japonezilor, aşa că hotărâră să fugă, ascunzându-se într-o casă vecină, până Nagatsy cu oamenii săi plecam cu automobilul. Se sfătuiră, apoi, ce să facă cu cel pe care-l salvaseră. Nu era altă soluţie decât să-l ducă la casa pescăriţei.

Sub adierea aerului proaspăt, Bil Gazon îşi reveni curând. E

drept că oasele îl dureau, dar, scăpase fără leziuni grave, căci rana de la frunte era neînsemnată.

— Unde-i sora mea? – întrebă el, cu vocea în tremur.

Cei doi nu-i putură da nici o informaţie. Văzuseră doar pe Japonezi ridicând într-un automobil o făptură înfăşurată într-o cuvertură şi depărtându-se cu viteză.

Bill Gazon mulţumi apaşului, răsplătindu-l, aşa cum îi făgăduise Gasconul, şi se înapoie, cu acesta, acasă, unde-l aştepta o nouă surpriză: Negrul plecase şi el şi nu se înapoiase încă.

Bill Gazon îşi muşcă bazele. Ce s-o fi făcut cu Sam? Noapte plină de griji!

Îşi frecă, necăjit, capul, la partea dureroasă. La trei paşi de sora sa şi, totuşi, să nu reuşească s-o scape din mâinile duşmanilor! Dacă inimoasa pescăriţă n-ar fi trimis după el pe odorul ei… mama lui ar fi avut de jelit pe amândoi copiii.

Sări în sus, neliniştit de soarta prietenului său negru. Gasconul se declară gata să meargă să-l caute.

Bill Gazon se culcă, dar nu putu închide ochii, de agitaţie. Gasconul se înapoie peste trei ore, dar singur. Nu găsise pe Sam

Acesta, precum spuserăm, chinuit de griji, se luase pe furiş după Gascon, reuşind, o bună bucată timp, să-l urmărească, până-l pierdu, deodată, din ochi şi se opri locului, nedumerit.

Dar iată că văzu un automobil trăgând în dreptul unei case, din care ieşiră câţiva Japonezi, transportând un trup învăluit într-o cuvertură.

Nu putea fi decât prietenul său. În primul moment rămase ca paralizat, îşi reveni însă curând şi, alergând după vehicul, se agăţă în spatele lui.

Maşina opri la un hotel şi cei mai mulţi dintre Japonezi coborâră. Sam se uită după ei. Fură primiţi în hol de sora lui Bill Gazon şi prietena, ei Ivanovna. Aşa dar trăiau şi nu erau, deocamdată, în nici un pericol.

Automobilul porni din nou şi Sam îşi relua vechiul loc.

Vehiculul se îndreptă spre periferie, oprindu-se în faţa unei case sărăcăcioase. Un Japonez şi un Portughez îmbrăcat în negru transportară înăuntru trupul înfăşurat în cuvertură. Sam se strecură cu băgare de seamă după ei. Cei doi se credeau în siguranţă, aşa că nu luau nici o măsură de prudenţă.

După ce Portughezul aprinse lampa într-o odaie, culcă, împreună cu japonezul, trupul acela pe pat şi dete la o parte cuvertura.

Asiaticul se răsucea sub strânsoarea Negrului dar acesta nu-i dete drumul, nu-i (Vezi p. 34).

Negrul cât pe aici să scoată o exclamare de surpriza. Era Thea, sora lui Bill Gazon. Dar nu, nu se putea să fie ea, căci o văzuse, cu câteva minute mai înainte, în holul hotelului!

Se uită atent la fata adormită şi-şi recunoscu greşeala. Fata aceasta străină semăna leit cu sora lui Bill Gazon, până şi la păr,

atâta numai că trăsăturile îi erau grosolane.

Dar unde era prietenul lui?

Reflectă. Japonezii îl atrăseseră în casă. Îi arătaseră fata aceasta şi...? Ce s-o fi întâmplat după aceea cu el? Asupra acestui punct, numai Japonezul îi putea da lămuriri. Şi-l va sili să-i dea! Altfel, să nu-i mai zică pe nume!

Se înapoia în stradă şi-l aşteptă. Cum ieşi acela din casă, îl înhăţă şi-l scutură ca o sită. Asiaticul se răsucea sub strânsoarea Negrului, dar acesta nu-i dete drumul, ci-l propti în zid, răcnindu-i:

— Unde-i prietenul meu alb?

— A murit – răspunse Japonezul, ironic.

Sam se zăpăci şi-i dete drumul.

— A murit? – îngână el, distrus.

Când îşi reveni în sfârşit, Japonezul o tulise de mult cu automobilul. Sam încercă să conceapă un gând limpede. Nu reuşea însă. Lacrimi mari îi curgeau pe obraz.

Nu vedea bine prin pânza de lacrimi şi se izbea de toate colturile. Ba se şi rătăci. Abia în revărsatul zorilor găsi casa verinei.

Cum intră însă în odaia comună, se opri în uşă, se frecă la ochi şi se ciupi de urechi. Avea, oare, năluciri?

— Bill, eşti chiar tu cu adevărat sau spiritul tău?

— Ba chiar eu, în carne şi oase. Dar tu unde fuseşi atâta vreme? Am fost foarte îngrijorat din cauza ta.

— Mi s-a spus că ai murit şi, când colo, trăieşti! – se bucură Negrul.

— Cred şi eu că ar vrea să fiu mort. Dar tu unde fuseşi?

— Am urmărit pe Japonezi şi...

— Văzut-ai pe sora mea? – întrerupse Bill Gazon pe negru.

— Da. A aşteptat în holul hotelului, împreună cu prietena ei, pe Japonezi – răspunse Sam.

— Nu se poate, că am văzut-o zăcând adormită!

— Ba da! – replica Negrul, necăjit ca prietenul său se îndoieşte de cuvintele sale. Stai să-ţi povestesc! M-am luat după Gascon şi am văzut pe Japonezi punând într-o maşină un trup înfăşurat într-o cuvertură. Am crezut că eşti tu şi i-am urmărit. Automobilul s-a oprit la un hotel, unde aşteptau cele două fete, apoi a plecat iar, cu trupul cel acoperit, şi iar, m-am ţinut după el. Într-o mahala, un Japonez şi un Portughez îmbrăcat în negru au scos trupul din maşină, l-au dus într-o odaie şi l-au despachetat cu băgare de seamă.

— Vasăzică, n-a fost sora mea? – zise Bill Gazon.

— Nu. Ci o străină. Cum se poate să nu fi recunoscut că nu e sora ta? Era tot blondă, dar eu m-am uitat bine la ea. Şi ce m-am bucurat că nu e sora ta! Am întrebat apoi de Japonez unde eşti tu şi mi-a spus că ai murit. De spaimă, i-am dat drumul.

Prin mintea lui Bill Gazon, gândurile se-nvălmăşeau. Aşa dar, fata din casa misterioasă nu fusese sora sa? Odaia în care intrase era sărăcăcios luminată, iar fata dormea într-un pat din colţ. El n-o văzuse decât din profil şi părul blond îl înşelase.

Japonezii îl atrăseseră într-o cursă, ca să-l prăpădească. Fuseseră însă destul de prudenţi ca să aleagă, ca mijloc de ademenire, o străină, de frică să nu le reuşească planul.

Bill Gazon se bucură că n-a fost sora sa. Thea fusese, cel puţin, scutită de această manoperă nedemnă.

— Mă Sam, tu eşti un băiat de treaba. Nu-ţi poţi aminti ce hotel e acela la care au tras Japonezii? Să riscam o noua încercare! Poate izbutim!

— Bine! – aproba Negrul. Găsesc eu hotelul. Dar mă tem că venim prea târziu, fetele erau îmbrăcate în costume de călătorit. Totuşi, putem încerca! – adaogă el, văzând ca prietenul său s-a întristat.

— Zor, bunul meu camarad!

Şi grăbiră spre hotelul unde Sam văzuse fetele. Bill Gazon scutura pe portar să-l scoale. Iar acesta nu se dezmetici decât când îi se vârî în mâna un bacşiş. Abia apoi dete lămurirea de care se temea Sam: Japonezii plecaseră cu cele două fete.

— Aş putea să văd camerele pe care le-au ocupat? Asiaticii simt bănuiţi că au furat fetele şi am sarcina, din partea părinţilor lor, să le caut – minţi Bill Gazon în speranţa că tot va găsi un mijloc să-şi scape sora.

Vârî portarului în mână un al doilea milreis şi omul care pricepea „limba” aceasta mai bine ca oricare altul, îl duse la camerele dorite.

Bill Gazon însă nu putu decât constata că Japonezii luaseră tot ce-i putea trăda. Toate scotocirile râmaseră infructuoase.

— Să mergem, Sam! Nu e rost de nimic. Am venit iar prea târziu şi nu ştim nici măcar unde s-a îndreptat banda cât cele doua fete.

Ajunşi acasă, pescăriţa predase lui Bill Gazon o scrisoare ce fusese adusa pentru el. Nu ştia din partea cui. Cineva bătuse în fereastra şi ea, deschizând, găsise scrisoarea, fără însă a vedea pe curierul care o adusese.

Tânărul ezită, un moment, să deschidă plicul, căci ghicea de la cine e. Dar ce cuprindea? Fie ce o fi!

Şi tăie plicul, citind apoi, cu Jumătate glas, rândurile de pe biletul ce conţinea:

De astădată, ne-ai scăpat, dar baga de seamă! Suntem hotărâţi să recurgem la extrem. Dacă continui să ne urmăreşti. apoi îţi rişti viata.

Mototoli hârtia şi o zvârli într-un colţ. N-o să-l facă ameninţarea aceasta să renunţe la misiunea sa.

Sam ridica biletul, îl îndreptă şi-l citi încăodată.

— Ce trebuie să fi turbat dihăniile alea galbene când au văzut că dispăruseşi din pivniţă! O să fim noi cu băgare de seamă. Dar într-alt mod de cum îşi închipuie dumnealor. Răvaşul ăsta dovedeşte că tot se tem ei niţeluş de noi.

— Toate bune, dar vorba-i ca nu ne foloseşte la nimic, căci nu ştim unde au plecat. Doar vreo întâmplare norocoasă să ne ducă pe urmele lor.

— Să aşteptam adică, atâta?

— Mă Sam, tu eşti, uneori, un caraghios! – se irită Bill Gazon. Doar ştii bine că n-am găsit nimic care să ne indice vreo urmă. Ce vrei doar să facem?

Negrul îşi crăcănă picioarele şi clipi deştept din ochi… cel puţin aşa credea el.

— Şi dacă, totuşi, aş şti eu ceva mai bun decât să aşteptăm?

— Ei haide, vorbeşte odată! Ce ştii mai bun? Sunt foarte curios s-o aflu.

Negrul râse, un răstimp, în sinea sa, apoi o trânti:

— Am găsit ceva la hotel, dar n-am voit să-ţi arăt acolo, fiindcă era de faţă portarul.

Numărul 41 al romanului de aventuri
CĂLĂT0RIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON
care va apare în numărul viitor, poartă titlul:
MEŞTERUL DIN TOLEDO

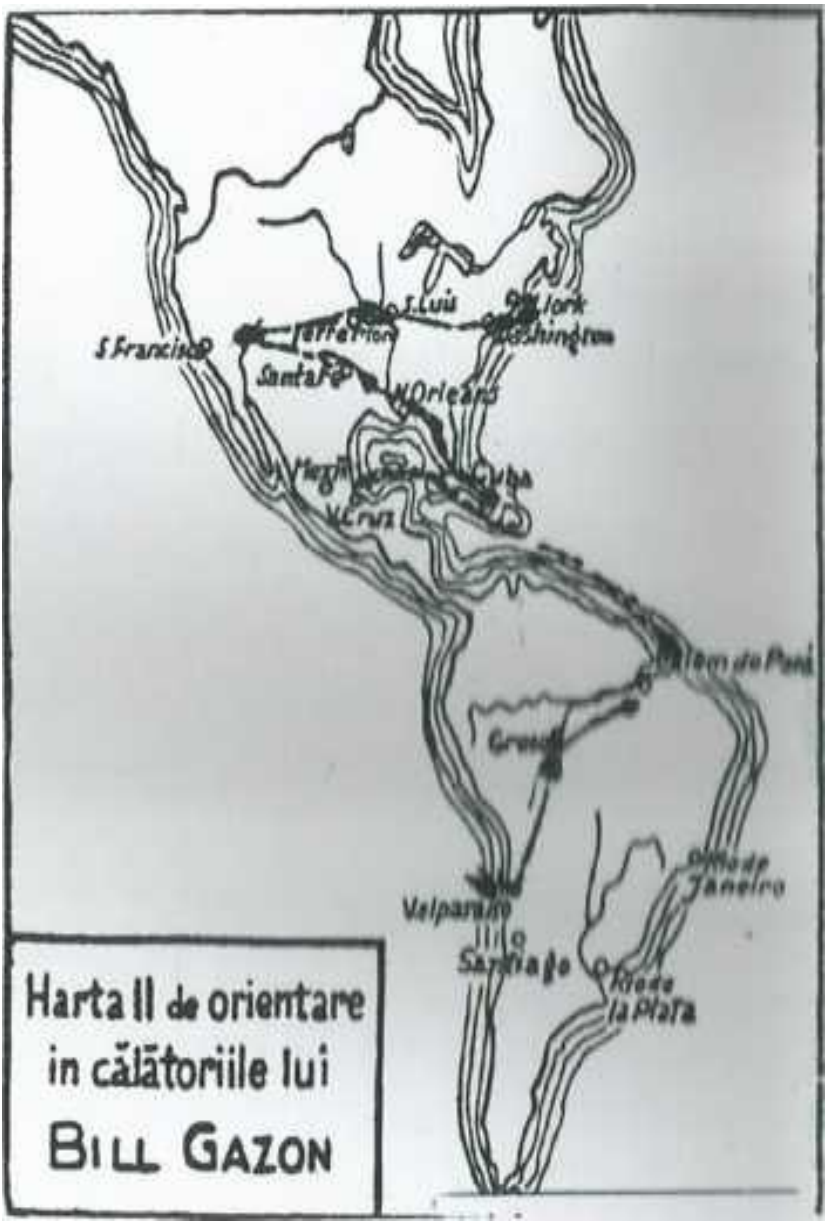

Harta II de orientare
in călătoriile lui
BILL GAZON